

РЕШЕНИЕ

№ 29904

гр. София, 27.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5180** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на М. С., [дата на раждане] , гражданин на И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адвокат П. А. – Софийска адвокатска колегия, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, издаден на 03.04.2026 г. от Г. Г. – консулско длъжностно лице в Консулската служба на Посолството на Република Б. в Д., Република И., по заявление № 26001482/16.02.2026 г.
С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Жалбоподателя излага доводи, че административният акт е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Поддържа, че е представил всички необходими документи за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, свързана с упражняване на трудова заетост в Република Б., като преди това му е предоставен достъп до пазара на труда по реда на чл. 24и от ЗЧРБ. Сочи, че отказът е немотивиран, необоснован и изграден върху предположения, а не върху конкретни факти и доказателства. Оспорва извода на административния орган, че било налице разминаване между подписа на апликанта в трудовия договор и в паспорта му, от което органът извел липса на разбиране на условията на труд, нищожност на трудовия договор и представяне на подправени документи. Счита, че подобни изводи не могат да се правят без надлежна проверка и без събиране на годни доказателства, включително експертно изследване, когато спорът касае авторство на подпис. Твърди още, че оспореният отказ засяга правата му, включително възможността му да реализира трудова заетост в Република Б., след като вече е преминал

процедура по достъп до пазара на труда. Навежда и съображения за засягане на права, защитени от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Иска се отмяна на отказа за издаване на виза за дългосрочно пребиваване и присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, представлява се от адвокат Й., която поддържа жалбата и моли съда да отмени отказа за издаване на виза. Претендира разноски и представя списък на разноските.

Ответникът – консулско длъжностно лице в Посолството на Република Б. в Д., Република И., редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от ответника, в което излага подробни съображения за неоснователност на жалбата и моли съда да я отхвърли и да потвърди отказа. Прави възражение за размера на претендираните разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят М. С., [дата на раждане], гражданин на И., е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, пред Консулската служба на Посолството на Република Б. в Д., Република И. (л. 18). Заявлението е регистрирано под № 26001482/16.02.2026 г.

От представеното по делото заявление за издаване на виза, в превод на български език (л. 47), се установява, че кандидатът е посочил личните си данни, гражданството си, данните от редовния си паспорт, както и основанията за кандидатстване за виза за дългосрочно пребиваване. Посочен е редовен паспорт № T5091768, издаден на 21.05.2019 г., валиден до 20.05.2029 г.

Към заявлението са приложени документи, удостоверяващи целта и условията на заявеното пребиваване, включително трудов договор, доказателство за настаняване, застраховка за пътуване, резервация на полет, полицейско свидетелство за съдимост, потвърдително писмо за среща в посолството и други лични подкрепящи документи.

От административната преписка се установява, че заявената цел на пребиваването на жалбоподателя е свързана с упражняване на трудова заетост в Република Б.. Представен е трудов договор, сключен между жалбоподателя и български работодател, както и данни за предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години. Тези обстоятелства са относими към заявеното основание за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, доколкото съгласно чл. 24и от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент /ЕО/ № 1030/2002.

На 03.04.2026 г. е постановен оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“. Отказът е оформен в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване, съгласно приложението към Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.

Като правно основание за постановяване на отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Като фактическо основание е посочено, че при направените проверки е установено явно разминаване между подписа на апликанта в предварителния трудов договор и в националния му паспорт. От това административният орган е извел, че посоченото обстоятелство, от една страна, предполага неразбиране от кандидата на условията на труд и изискванията за длъжността, а от друга страна, води до нищожност на самия трудов договор. Прието е още, че

целта и условията на планирания престой не са обосновани и че са предоставени подправени документи с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – по аргумент от чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, подадена е в срок, от адресата на акта и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на жалбата на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на виза за дългосрочно пребиваване подлежат на обжалване по реда на АПК, когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. В случая в жалбата са наведени именно такива твърдения. Дали тези твърдения са основателни, е въпрос по съществото на спора, а не условие за допустимост на съдебното производство. За целите на допустимостта е достатъчно жалбоподателят да твърди, че с отказа се засягат негови основни права и свободи, което в случая е сторено.

При това положение съдът намира, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК – относно компетентността на административния орган, спазването на установената форма, съответствието с процесуалните правила, материалноправната законосъобразност и съответствието с целта на закона.

Съгласно чл. 8 и чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ чужденец може да влезе на територията на Република Б., ако притежава редовен документ за пътуване и виза, когато такава се изисква. Визите се издават или се отказва издаването им от дипломатическите и консулските представителства на Република Б.. Редът и условията за издаване на визи са уредени в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г.).

Съгласно чл. 27, ал. 6 от посочената наредба консулските длъжностни лица извършват проверка на представените данни и документи, като преди постановяване на решение по заявлението същото задължително се изпраща до Националния визов център за извършване на справки и консултиране чрез Визовата информационна система. Съгласно чл. 34, ал. 1 от наредбата виза не се издава, когато е налице някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ, като отказът се постановява във формуляр по образец (Приложение № 7), който следва да съдържа правното основание и мотивите за отказа.

В съответствие с разпоредбите на Наредбата и чл. 9е, ал. 2 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) исканията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпращат чрез Дирекция „К. отношения“ на Министерството на външните работи за съгласуване със службите за административен контрол на чужденците в Република Б.. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция „К. отношения“, въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците и на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи са регламентирани в Инstrukция № Из-2593 от 3 ноември 2010 г. на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. Съгласно чл. 1, т. 4 от инструкцията визите за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ подлежат на задължително съгласуване между Министерството на външните работи чрез Дирекция „К.

отношения“, Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи и Държавна агенция „Национална сигурност“. Съгласуването се извършва по електронен път чрез Системата за визов контрол.

Съгласно уредената процедура регистрираните в консулските служби заявления за визи се изпращат чрез Системата за визов контрол до Дирекция „К. отношения“, която в срок до три работни дни ги препраща на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи за съгласуване. Дирекция „Миграция“ извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като уведомява Държавна агенция „Национална сигурност“ с цел изготвяне на съвместно становище. След извършване на необходимите проверки и съгласуване между компетентните органи съвместното становище се предоставя на Дирекция „К. отношения“, въз основа на което консулското длъжностно лице постановява решение за издаване или отказ за издаване на виза.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република Б. в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, отказ за издаване, анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 ЗЧРБ.

С т. 4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. (л. 34) на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим.

Със Заповед № 19/23.09.2025 г. (л. 33) на посланика на Република Б. в Д., република И. Г. Г. е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. При положение че процесният отказ е подписан именно от Г. Г., съдът приема, че актът е издаден от материално и териториално компетентен административен орган.

Спазена е и предвидената от закона форма, доколкото отказът е постановен чрез стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване, като в него са посочени правното основание за отказа и кратки фактически съображения.

От събраните доказателства се установява също, че е проведена съгласувателна процедура със службите за административен контрол на чужденците и ДАНС. Следователно не се установява порок, свързан с липса на компетентност, липса на форма или пълно непровеждане на задължителната съгласувателна процедура.

Въпреки това съдът намира, че оспореният отказ е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон, тъй като административният орган не е установил по несъмнен и проверим начин наличието на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ издаването на виза се отказва, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Тази разпоредба изисква административният орган да извърши конкретна и индивидуална преценка на всички относими факти и доказателства, като установи не само съмнения или предположения, а обстоятелства, които обосновават извод, че заявената цел на пребиваването не е доказана по достоверен начин. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ виза се

отказва, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Двете хипотези имат различен фактически състав и предполагат установяване на различни правнорелевантни факти. За да бъде приложена т. 17, административният орган следва да установи, че заявената от чужденеца цел на пребиваването не е доказана достоверно или че условията на пребиваването не са установени по убедителен начин. За да бъде приложена т. 23, органът следва да установи, че е представен документ с невярно съдържание или че са декларирани неверни данни. Самото съмнение, предположение или обща констатация не е достатъчно основание за прилагане на тази разпоредба.

В случая административният орган е приел, че е налице явно разминаване между подписа на апликанта в предварителния трудов договор и в националния паспорт. Въз основа на това е направен извод, че кандидатът не разбира условията на труд и изискванията за длъжността, че трудовият договор е нищожен, че целта и условията на планирания престой не са обосновани и че са представени подправени документи.

Тази аргументация не може да бъде споделена.

На първо място, твърдяното разминаване между подписите не е установено по надлежния ред. По делото не се съдържа графологична експертиза, експертно становище, протокол от проверка или друг годен доказателствен източник, от който да се установява, че подписът в трудовия договор не е положен от жалбоподателя. Не е посочено и кое длъжностно лице, при каква проверка, по какви критерии и въз основа на каква компетентност е направило извод за „явно разминаване“ между подписите. Съдът не може да замести административния орган в доказването на това обстоятелство, нито може да приеме за доказан факт, който е изведен единствено чрез визуална и необективирана преценка.

На второ място, дори да е било възприето от административния орган наличие на различие във външния вид на подписите, това само по себе си не е достатъчно, за да се приеме, че трудовият договор е подправен, че е документ с невярно съдържание или че са декларирани неверни данни. Различието в подписите може да бъде обусловено от множество причини, включително различен момент на подписване, различен носител, различна техника на полагане на подписа, особености при попълване на документи, полагане на подпис върху копие или сканиран документ и други. За да се направи извод за неистинност на документа, са необходими конкретни доказателства, каквито в случая не са представени.

На трето място, изводът, че предполагаемото разминаване между подписите води до нищожност на трудовия договор, е правно необоснован. Нищожността на един договор не може да бъде презюмирана от административния орган въз основа на визуално възприето различие между подписи. Нищожността е най-тежката форма на недействителност и следва да бъде обоснована с конкретно основание, предвидено в закона. В оспорения отказ не е посочено кое точно основание за нищожност е налице, нито са изложени факти, които да обосновават такъв правен извод.

На четвърто място, не може да бъде споделен и изводът, че разминаването между подписите предполага неразбиране от кандидата на условията на труд и изискванията за длъжността. Между тези два факта липсва необходимата логическа и правна връзка. Дори да се приеме, че подписите визуално се различават, от това не следва, че кандидата не е разбирал съдържанието на трудовия договор. Липсва протокол от проведено интервю, липсват въпроси и отговори, липсват данни кандидатът да е бил питан относно условията на труд, длъжността, работодателя, трудовото възнаграждение, мястото на работа и други относими обстоятелства и да е дал провиторечиви и неубедителни отговори. При

липса на такива данни изводът за неразбиране на условията на труд е предположение.

На пето място, по делото са представени доказателства, които подкрепят заявената цел на пребиваването. Жалбоподателят кандидатства за виза за дългосрочно пребиваване с оглед упражняване на трудова заетост в Република Б.. Представен е трудов договор с български работодател, както и данни за предоставен достъп до пазара на труда по чл. 24и от ЗЧРБ. Именно това обстоятелство има съществено значение, тъй като достъпът до пазара на труда не се предоставя произволно, а след административна процедура и проверка от компетентните органи. След като вече е налице предоставен достъп до пазара на труда, административният орган, отказващ издаване на виза, следва да изложи конкретни, ясни и проверими мотиви защо приема, че въпреки това заявената трудова цел не е достоверна.

В случая такива мотиви липсват.

Разрешаването на достъпа до пазара на труда не води автоматично и безусловно до издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Визовият орган запазва компетентността си да извърши самостоятелна преценка за наличие или липса на основанията по чл. 10 от ЗЧРБ. Тази преценка обаче трябва да бъде конкретна, индивидуализирана и доказателствено обезпечена. Тя не може да се изчерпва с общо позоваване на съмнение и с извеждане на тежки правни последици от необективизирано визуално сравнение на подписи.

На шесто място, твърдението, че са представени подправени документи, не е доказано. Нито в отказа, нито в административната преписка е индивидуализирано кой точно документ се приема за подправен, в какво се състои подправката, дали се твърди неистинност на подписа, невярно съдържание, неавтентичност на документа, несъответствие с действителността или друг порок. Не е посочено каква проверка е извършена, до кой орган е отправено запитване, получен ли е отговор от работодателя, от Дирекция „Миграция“, от Агенцията по заетостта или от друг компетентен орган. Не е установено и жалбоподателят да е бил уведомен за съмненията, за да даде обяснения или да представи допълнителни доказателства.

При това положение не може да се приеме, че е налице основанието по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Съдът съобразява и обстоятелството, че в хода на административното производство е проведена съгласувателна процедура, както и че е налице становище на ДАНС, обособено в класифициран том. Провеждането на съгласувателна процедура обаче не освобождава административния орган от задължението да постанови мотивиран административен акт, подлежащ на ефективен съдебен контрол. Наличието на отрицателно становище може да има значение за крайния резултат от производството, но когато отказът е основан на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, съдът следва да може да провери дали са налице конкретни факти, които запълват съдържанието на тези правни основания. Съдебният контрол не се изчерпва с формална проверка дали има отрицателно

становище. Съдът следва да провери дали административният орган е установил фактите, дали ги е обсъдил правилно, дали е приложил съответната правна норма и дали е изложил мотиви, които позволяват проверка на законосъобразността на акта. В противен случай съдебният контрол би бил лишен от съдържание.

В настоящия случай отказът не съдържа достатъчно конкретни фактически основания. В него са посочени правните основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, но липсва пълно, ясно и логично изложение на фактите, които да обосновават приложението им. Посоченото разминаване между подписите не е доказано по надлежния ред и не може само по себе си да обоснове нито извод за недоказана цел на пребиваването, нито извод за представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни.

Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК административният акт следва да съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване. Мотивите не са формално изискване. Те имат съществено значение, защото разкриват волята на административния орган, позволяват на адресата да разбере защо се засягат неговите права и законни интереси и дават възможност на съда да упражни ефективен контрол за законосъобразност. Когато мотивите са общи, предположителни или вътрешно нелогични, административният акт е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

В случая липсата на конкретни мотиви е особено съществена, защото заявената цел на пребиваване е подкрепена с документи, включително с данни за достъп до пазара на труда. При наличие на такива документи административният орган е бил длъжен да посочи защо не ги кредитира, кои конкретни обстоятелства ги опровергават и защо приема, че заявената трудова цел е недостоверна. Това не е сторено.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че действително чужденецът няма безусловно субективно право да получи виза за дългосрочно пребиваване само защото е подал заявление или защото му е предоставен достъп до пазара на труда. Държавата разполага с правомощие да контролира влизането, пребиваването и трудовата миграция на граждани на трети държави. Това правомощие обаче следва да бъде упражнявано при спазване на закона, при индивидуална преценка на случая, при съобразяване на събраните доказателства и при постановяване на мотивиран административен акт. В случая тези изисквания не са изпълнени.

Неоснователни са и доводите на ответника, че органът е действал при обвързана компетентност единствено поради наличие на отрицателно становище. Обвързаната компетентност не изключва задължението за мотивиране на административния акт. Дори когато органът е длъжен да съобрази резултата от съгласувателна процедура, той следва да посочи правното основание, фактическите обстоятелства и причинната връзка между тях. Още повече, когато отказът е основан не единствено на съображения за национална сигурност, а на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, съдът следва да провери дали са установени

именно фактите, релевантни към тези две хипотези.

В случая не е доказано по несъмнен начин, че жалбоподателят не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Напротив, по делото са представени документи, които сочат трудова цел на пребиваването, наличие на български работодател, трудов договор и достъп до пазара на труда. Административният орган не е изложил убедителни мотиви защо тези документи не следва да бъдат кредитирани.

Не е доказано и че жалбоподателят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Посоченото в отказа разминаване между подписи не е установено чрез годни доказателствени средства и не е достатъчно да обоснове извод за подправка, невярно съдържание или неверни данни.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. С оглед естеството на административния акт съдът не може да реши въпроса по същество чрез издаване на визата, поради което на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган за ново произнасяне по заявлението при съобразяване с дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При новото произнасяне административният орган следва да извърши конкретна и индивидуална преценка на всички представени документи и относими факти, включително заявената трудова цел на пребиваването, трудовия договор, предоставения достъп до пазара на труда, документите относно условията на пребиваване и всички становища, постъпили в рамките на съгласувателната процедура. Ако органът поддържа съмнение относно автентичността на конкретен документ или подпис, следва да индивидуализира документа, да посочи естеството на съмнението, да извърши необходимите проверки и да изложи ясни фактически основания, позволяващи съдебен контрол. Ако се приеме наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 или т. 23 от ЗЧРБ, органът следва ясно да посочи кои конкретни факти запълват съответната правна хипотеза.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, такива се претендират от процесуалния представител на жалбоподателя – адв. П. А. в размер на заплатената държавна такса – 5.11 евро, разходите за превод на български език на документи – 92,40 евро по фактура (л. 61), както и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро за предоставена правна защита и съдействие по представен договор по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд - София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. С., [дата на раждане] , гражданин на И., отказ за

издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, издаден на 03.04.2026 г. от Г. Г. – консулско длъжностно лице в Консулската служба на Посолството на Република Б. в Д., Република И., по заявление № 26001482/16.02.2026 г., с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявление № 26001482/16.02.2026 г. на М. С. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на М. С., [дата на раждане] , гражданин на И., направените по делото разноски в общ размер на 97.51 евро.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на адв. П. П. А., САК, адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 511.29 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: